

Burre Posten
For katte- og dyrevenner.
Nr 4 Årgang 2. Nov. 2008

Kjære alle dyrevenner!
Tenk, nå går det mot vinter!
Alt den 29. oktober kom den første snøen, jeg trodde ikke mine egne øyne da jeg våknet om morgenen med snø på pusenes klatretre utenfor soverommet mitt.

Her har også småfuglene hatt det travelt, jeg har sett rett på kjøttmeisene som har hoppet fra grein til grein, de finner mat på verandaen nå.

Øverste bilde: **Gråpus, Tarzan, Clio og Prins.** Og neste bilde **Charmøren Fido** i grønt!

Jentefuten **Burre** liker seg godt under skjørtet til Ellen som kjørte meg hjem fra dyreklinikken med **Fina**. Jeg ventet på bussen da hun kjørte forbi, hun så meg da hun kom tilbake, så hun snudde og kjørte meg hjem.
Det var jeg veldig glad for og vi tok en kopp kaffe på verandaen mens **Burre** forelsket seg i skjørtet hennes.

**Godt at Burre jeger ikke får tak i vepsen på innsiden av glasset.
Her er han meget konsentrert.
Hadde han vært inne i stuen vet jeg ikke hvordan det hadde gått dersom han hadde fått tak i den.
Han var i alle fall heldigere enn Shans som kom hjem med hovent bein og lå rett ut i flere dager.**

**Her er fra venstre øverst:
Musse, Tarzan, Gullet, Sussi, Svarten Svarteper, Snøhvit Mia, Missi, Sheiken og litt av Prins.
Nålle i trappa bak Svarten.**

Her er de utenfor soverommet mitt hvor de venter på meg hver morgen og etter klapp og kos er det tid for litt mat. De har Tørrfor i hjemmelagede foringsautomater så flere kan spise på en gang.

Smart måte å hjelpe Dyrebeskyttelsen på!

På en Rema 1000 butikk sto en dag en handlevogn med plakater:

Støtt dyrebeskyttelsen ved å kjøpe kattemat og legge i vogna!

Vi henter den og gir den til hjemløse dyr. Tusen takk!

Tordis fra Narvik fortalte det da hun kom på besøk til kattene en dag i sommer.

Hver gang hun var i butikken kjøpte hun mat som hun la i vogna.

Neste gang hun kom gjorde hun det samme. Noen ganger var det en del mat der, andre ganger var den nok nettopp blitt hentet.

Tordis kjøpte mat hver gang hun var i den butikken.

I sommer kom hun og besøkte pusene her og det satte de stor pris på.

Her er noen av bildene :

Tordis med Musse, Tarzan, Clio og Prins.
i stolen **Lille**

Nordstjernen Hotell i

Narvik tar seg også av streifende katter og gir de mat og sørger for at de får en varm soveplass ute.

Så skal jeg noen ganger til Narvik er det Nordstjernen Hotell jeg vil ta inn på!

Det varmer langt inn i hjerterota å høre om slike mennesker, det er mange, mange snille og omsorgsfulle som tar seg av dyr. Nordstjernen Hotell er et av dem.

Hunden i tåka.

En søndag kveld jeg skulle hjem fra Drammen var det tykk tåke og biltrafikken gikk ganske sakte, men ved Vinnes var det stopp, så gikk trafikken noen meter og så var det stopp igjen. Slik fortsatte det..

Jeg undret på hva det kunne komme av.

Det fikk jeg vite ganske raskt etter at trafikken foran meg løste seg opp og forsvant og jeg måtte stoppe bilen.. Årsaken var en diger hund midt i kjørebanelen!

Alle bilene hadde jo forsiktig sneket seg forbi hunden, og så var kjørebanelen klar.

Men det undret meg svært at bilene i motgående fil torde kjøre så fort som de gjorde, jeg var sjokkert der de nærmest plystret forbi hunden!

Her kunne det fort skje en ulykke.

Jeg stoppet og gikk ut av bilen og bort til hunden.

Nå er ikke jeg verdens modigste når det gjelder hunder etter at en shjæfer nesten skremte vettet av meg for noen år siden.

Så jeg nærmet meg forsiktig og snakket til den, men den reagerte ikke, bortsett fra at meg ville den ikke komme til. Det gjorde den klart.

På gaten kunne den ikke være, før eller siden ville den bli skadet, slik fart som bilene i den andre fila hadde.

Bak meg sto en bil med en mann.

Jeg gikk bort til han og spurte om han kunne hjelpe meg å få hunden inn i bilen min. Det gjorde han kjapt og enkelt. Hunden smatt inn bak førersetet og så kjørte jeg hjem.

Å ta hunden opp i huset kunne jeg ikke, hva ville vel kattene si?

De ville jo bli vettskremte. Så det kunne jeg ikke.

Så jeg lot den være i bilen, den hadde tykk pels og tålte litt kulde.

Inne huset ringte jeg Falken i Drammen.

De kom ganske kjapt og hentet hunden, de tar seg heldigvis av bortkomne dyr.

Dagen etter ringte jeg og spurte hvordan det var med den. Og de fortalte at hundens eier var død og at den hadde stukket av.

Stakkars hund. Den var nok glad i eieren sin og sørget fælt, så fælt at den ikke orket være i huset der den hadde bodd.

Så den stakk av og vandret hvileløst midt i rushtrafikken.

Men Falken sørget heldigvis for at den kom trygt hjem igjen.

Smurf liker seg godt utenfor gjerder og porter og er blant de som klarer komme seg utenfor.

Det samme med **Fido**, ingen stengsler for han! Men **Prins** må lukkes ut og pleier heller ikke være lenge utenfor før han har kommet i full fart inn i kattegården igjen. Her snuser de på hverandre og har alltid vært gode venner.

Det samme kan ikke sies om **Abbas** dessverre, slåsskjempe nr 1. Ikke her i huset, men **Fido** liker ikke **Abbas** og holder seg langt unna. Men **Abbas** markerer ikke som før etter at han ble kastret. Så den sterke lukten er vekk.

Tommeliten ble funnet på et jorde i Sande.

Han lå med snø over seg, men ble funnet i siste liten.

Dyrebeskyttelsen kom med han til meg.

Han var søt og liten, men ryggen var brukket. Ingen ting å gjøre med det, tid måtte til.

Han gikk og falt. Jeg løftet han opp.

Han hadde en livsvilje og et pågangsmot det sto respekt av!

De andre kattene godtok han fullt ut, aldri fresing av noe slag.

Tommeliten vant alles hjerter der han på stive bein ruslet av sted.

Om kvelden ville flere av kattene oppi senga mi, det ville også han, men han klarte ikke hoppe. Så han sto ved sengekanten og så meg inn i øynene, bestemt i blikket. : - Ikke nå, legg deg i stua, kunne jeg si.

Da satte han øynene på meg så bestemt at jeg bare bøyde meg ned og løftet han opp. Så lå han i armkroken min hele natta.

Da våren kom var han ute i gårdsplassen og de andre kattene var usedvanlige snille mot han. Han ville gjerne leike, men når han kom på stive bein for å "ta" dem var de jo over alle hauger.

Men så begynte de å legge seg ned på gresset og **Tommeliten** kom på de stive beina sine og kastet seg over dem! Da var han stor! øynene lyste av glede over at han også klarte noe. Han sto på gulvet og kikket på meg, så tok han fart og klatret helt opp på skulderen min.

Men hvis jeg kom til å ta et skritt tilbake, mistet han balansen og falt på ryggen. Så jeg passet på å stå helt stille når han var i farta med **det** blikket, et meget bestemt blick. For han skulle til topps!

Så skulle jeg på ferie for første gang på mange år, en ung gutt som bodde i leiligheten min, lovet passe kattene. Og Tommy måtte ikke få komme ut, for da gikk han bare etter de andre kattene og de tok ofte veien over gata og ned til bekken.

Så skulle vi hjem. Jeg hadde sånn merkelig uro i kroppen og tenkte på **Tommeliten**. Følte at jeg måtte hjem, vi var langt oppe i Numedal, stoppet på en rasteplass, kjøpte kaffe og noe å spise, maten smakte ikke, jeg hadde sånn uro i kroppen. Omsider kom vi hjem.

Tommeliten var borte, døra sto oppe så han hadde kommet ut.

Hvorfor den unge gutten gjorde det får jeg aldri svar på, han hadde ingen forklaring på det. Heldigvis så flyttet han og jeg så han ikke mer.

Men **Tommeliten** var funnet av et ungt par som hadde tatt han med til Drammen Dyreklinikk og forlangt han skulle avlives. Dyrlegen som undersøkte han forklarte at det var ingen ny skade. Men det ukjente

paret holdt på sitt. —Han var også så rar, sa dyrlegen:- for da jeg sto foran han kom han mot meg i full fart, da jeg tok et steg tilbake, falt han på ryggen. Jeg forklarte hvorfor han gjorde det, at han da ville klatre til topps.

Men han ville jo aldri kunne leve som de andre kattene- sa dyrlegen.

- Han ble bedre for hver dag, fortalte jeg. Fra og ikke kunne stå på beina, kunne han nå løpe flere skritt før han falt. Og det ble flere og flere skritt.

Siden det unge paret ikke hadde oppgitt navnet sitt, men forlangte han skulle avlives, ble det gjort. Jeg tok Tommeliten med meg hjem og begravde han i blomsterbedet i hagen, akkurat der han likte så godt å være.

Mia og Missi tar en liten prat mens de ser hverandre inn i øynene, de kommer jo fra samme sted og er enten søstre eller kusiner. Her ligger de i godstolen min som alle vil ligge i.

Kanskje du vil ha litt skjønnhets behandling? Spør **Mia og Missi** har ikke noe i mot det. Så hun blir vasket godt og grundig. Missi nyter behandlingen og er helt avslappet.

Etterpå er det deilig å slappe av med en lur. De var jo heldige som hadde stolen for seg selv hele dagen, eller i alle fall til jeg kom hjem. De ligger vanligvis i sofaene hvor det er god plass.

Her er det **Droni** som får skjønnhetsbehandling av datter **Lille**, de er mye sammen. Og **Droni** er rolig og tålmodig og finner seg i det meste. Slik er det ikke med **Lille**. Bare en eller annen pus ser på henne hveser hun og klager i villen sky. Så **Burre** er ikke heldig med sine såkalte skøyerstreker når det gjelder henne. Da hylar hun så alle må høre det.

Da Henrik kattepus forsvant.

En morgen slapp tante Marit Henrik kattepus ut i gårdsplassen for at han skulle få lufte seg. Henrik likte godt å være ute, for for det første hadde han en stor have med mange trær som han kunne rusle rundt i.

Og for det andre hadde han en spennende bekk med enda flere, store trær med greiner som hang utover bekken som klukket og plasket forbi huset. Ofte kunne han se andemor og andefar dukke og seile, mens store hegrer spankulerte med de lange beina sine og lette etter fisk de kunne spise.

Her kunne Henrik klatre opp og sitte musestille på en grein mens han fulgte med på alt som rørte seg.

Petter Ekorn var ganske kjapp i farta, han hoppet fra grein til grein, fra tre til tre på et blunk, og lenge før Henrik fikk tenkt på å løfte labben- var Petter over alle hauger. Han samlet kongler til vinteren, det var en farlig ferd, syntes Henrik.

For Petter Ekorn hentet konglene i furuene på den andre siden av den stygge, slemme veien der bilene kjørte så fort, så fort.

Veien var farlig både for barna som gikk til skolen, for kattepus og ekorn, så alle var veldig forsiktig når de skulle over den. Det som var blitt veldig fint, det var fartshumpene som gjorde at de bilene som kjørte veldig fort før, satte ned farten, for menneskene var mye mer redd for bilene sine enn noe annet.

Henrik ruslet en tur langs bekkekanten. Over hodet hans hang greinene utover bekken og spurver og skjærer hadde det travelt med å finne frokost.

Oppe på veien hørte Henrik en bil som stanset og skritt som nærmet seg bekkekanten.

- Hvor er hegrene i dag da? hørte han noen si, idet han fant ut at han ville besøke Tiger'n og Tommy på den andre siden av veien.

Henrik så to fremmede mennesker stå og kikke ned i bekken, han ble litt skremt med det samme og løp fort over veien.

En bil bremsset. Så husket ikke Henrik noe mer.

Men tante Marit ropte og lette etter Henrik som var og ble borte.

- Hvor var Henrik?

Hadde han blitt påkjørt, hadde hun sikkert fått vite det, mente hun.

Så hun satte inn annonser i avisene. Ingen svar.

Hun satte opp plakater, la løpesedler i postkassene, fikk mange skolebarn til å gå rundt i nabolaget for å spørre etter Henrik.

Ingen hadde sett, hørt noe eller visste noe.

- Hvor var Henrik! Hva hadde skjedd!

Bestemor gikk fra hus til hus med bilde av Henrik.

- Å ja, den pusen har jeg sett, sa en dame — han er hos naboen han, kom inn for naboen er hos meg akkurat nå.

-Å ja, sa naboen, den pusen har ligget utenfor døra mi og jeg har gitt han mat, men han er ikke lenger hos meg nå. Å, tenk om jeg hadde visst at det var datteren din som eid'n, da skulle jeg tatt'n inn i huset! Nå har jeg ikke sett'n på ei stønn, jeg veit ikke hvor han er hen!

Så gikk bestemor videre. På den andre siden av veien så hun en dame. Bestemor gikk bort til henne og viste fram bildet og spurte om hun hadde sett Henrik.

- Å ja, han bor hos meg han! Kom med meg nå så skal du få han med deg!

Bestemor nesten hoppet av glede. Nå ville tante Marit bli glad!

Men det var ikke Henrik! Men en helt annen pus som hadde vært hos bestemor før. Nå bodde den på damens veranda og var så redd for at andre skulle ta maten dens, at han holdt labben over maten mens han

spiste, det hadde han aldri behøvd hos bestemor, for hun hadde alltid satt ut nok mat til alle, så når de var ferdig med å spise, var det enda mer mat igjen.

Han var også så redd at han satt og sov, fortalte damen.

Kort fortalt, pusen kom hjem til bestemor igjen og fikk bo på rommet i 3.etasje helt alene til han ble kjent med de andre pusene og følte seg trygg igjen. Han het forresten Jonas.

Men Henrik var og ble borte. Og det nærmet seg vår, den kalde vinteren var iferd med å slippe taket.

Det gikk noen uker. Tidlig en søndag morgen ringte en dame som bodde ca 6 km fra bestemor.

- Du, det har kommet en fremmed pus hit, og vi har hund så det går ikke bra!
- Kan du ikke gi han mat og la han bo i en eske med varme klær på et lunt sted mens jeg prøver finne et hjem til han?
- Jaaa, jeg vet ikke jeg, damen dro på det, -han har gått her noen dager og vi trodde han gikk videre, men han har slått seg til på verandaen. Ja, mannen min har faktisk kjøpt leverpostei og makrell i tomat til han, fortsatte damen.
- Jeg skal gjøre så godt jeg kan, svarte bestemor, - jeg tar en tur og ser på han.

Og det gjorde bestemor. Parkerte bilen utenfor huset og gikk til døren for å ringe på. Da var det noe som strøk seg inntil beinet hennes, hun kikket ned, det var jo , ja var det? Jo, det var Henrik!

Og så kom Henrik hjem til tante Marit igjen som ble hoppende glad, han hadde jo vært borte mange måneder og hele den kalde vinteren.

Det var ikke bare Marit som ble glad, men jeg Karin (bestemor) også!

Værstasjon.

Før vi fikk værstasjon i huset kunne vi aldri planlegge tur neste dag.

Min mann sa alltid:- Vi må høre på værmeldinga først!

Akkurat som om det hadde noe å bety, vi satt tørt i bilen, regntøy i overflod, kort sagt vi manglet ingen ting.

Så det ergret meg, rett og slett.

- Det ser da bra ut, svarte jeg og kikket ut av vinduet.

Det hjalp ikke.

Nå har jeg ingen mann, men har kjøpt en værstasjon.

Det skulle være så fine greier.

En kan sitte stille i stolen, behøver ikke en gang løfte hodet for å se ut av vinduet! For ikke snakke om se på værmeldinga. Den er nå helt overflødig.

For nå får jeg værvarslet 24 timer i forkant, bare ved å løfte øynene fra boka jeg leser, og la de se rett bort på værstasjonen på lille bordet foran meg.

Kjekke greier!

Litt plunder med monteringa var det jo, men bruksanvisning på flere språk, fulgte med.

Engelsk lærte jeg på folkeskolen for snart 65 år siden, så den er på vei til glemmeboka hva angår tekniske uttrykk.

Men, tenk da jeg kikket gjennom bruksanvisningen sto det også på norsk!

No, problem, tenkte jeg.

Batteriene skulle inn i mottakeren, eller var det senderen?

Ny kikk. Den som lignet fjernkontrollen. Der var skruer som ikke passet verken til stjernetrekker eller de andre. Ny leting. I skuffen på kjøkkenet passet den ikke, den lille som lå der. Ut i boden, i hylla romslig verktøykasse. Måtte hente lommelykta. Fant ingen skrutrekker som passet.

Ny runde i kjøkkenskuffen. Den lille skrutrekkeren jeg arvet etter pappa og som jeg prøvde isted, ble prøvd igjen.

Hurra, den passet likevel. Batteriene ble lagt i og dekslet skrudd til. Fælt så lange de skruene var! Dette tok tid. Endelig ferdig. Ny kikk på bruksanvisningen. Velg kanal!!! Fram med skrutrekkeren igjen, knappene lå under batteridekslet.

Endelig kunne jeg begynne på hoveddelen. Der var mange innstillinger. En for temp. ute, en for inne. Måtte velge Celcius eller Fharenheit. Så var det klokke, dato med dag, måned og år, og alarm. Den siste skulle jeg da ikke bruke.

Endelig ferdig! Kl. 13 vistes månen. Månen?? Den var da ikke oppe på denne tida. Ny runde med innstillinger. Måtte velge mellom 12 og 24 timer.

Så lærte jeg det. Men for et vær det skulle bli! Storm, lyn, torden og regnevær.

Ute skinte sola.

Nå, ja værstasjonen viste været 12-24 timer frem i tid. Dagen viste tirsdag. Men det var jo onsdag!

Ny kikk på bruksanvisningen: - Ukedagene vises når værstasjonen er riktig

montert. Så var det ny runde med knapper og innstillinger og endelig stemte alt. Også været. Lett overskyet. Utpå kvelden viste den månen. Jeg hang ut av vinduet for å se om det stemte. Jo da, månen var der!

Kl 2430 lå jeg i senga, sliten etter dagen, deilig å få sove. Biiip, biiip biiip, Hva var nå det?

Ikke brannalarmen, heldigvis. Men værstasjonen! Trykk på hvilken som helst knapp og den stopper, sto det i bruksanvisningen. Det ble gjort. Jeg la meg. Ny biiip biiip biiip! Alarmklokka sto ikke på! Ny lesning. Nå varslet alarmen hver gang temperaturen skiftet!

Ny runde med bruksanvisningen. Endelig slått av. Og så kjekk som den er! Men les bruksanvisningen minst 2 ganger før du setter i gang!

Karin

Shans kom haltende hjem. Ikke sår, ikke brudd. Neste dag hovnet beinet og veterinær Klund ba meg kikke ordentlig på det. - Bare et lite merke, som et stikk, sa jeg. - Det er mer enn nok sa han. Så var det jordveps antagelig, siden han hovnet enda mer i beinet og lå rett ut i flere dager..

Fina ble dessverre syk igjen, tross alle legebesøkene og opphold på klinikk for røntgen med og uten kontrast og en dag for bare intravenøs. Spesialfor og ellers det hun måtte like, da spesialforet ble for kjedelig. Det var så trist og jeg var så glad i henne, akkurat som jeg er i de andre. Men veterinær Klund sa tilslutt: - Nå har hun vært syk lenge nok og må få slippe. Han kom hjem 16.9 2008 og undersøkte henne og sa:- Noen ting får vi aldri vite, og **Fina** er et slikt tilfelle.

Ny kattergård.

Alle pusene og jeg gledet oss til utvidelsen av kattergården så den minste ble 16 + 12,5m², altså 28,5 tils. Den andre er på vel 60m², så da har de jo litt å gå på ute samt at de går ut/inn i huset når de vil via katteluka. Snekker ble bestilt og netting innkjøpt.

En søndag kom råbygget opp(snekkeren går på skole hverdager) og selv om jeg ikke praktiserer helgearbeid, gjør jeg unntak for dyra.

Den synden håper jeg at jeg få tilgivelse for, levende vesener kommer først, mener jeg.

Men snekkeren som hadde lovet å komme lørdag å gjøre kattergården ferdig, kom ikke. Og **Barten** ble pottesur. Det ble jeg også. Så etter en heftig telefonsamtale uten resultat, oppsøkte jeg han hjemme. Der ble brukt mindre pene uttrykk, for jeg ble rasende da han sa:- Jeg har dessverre glemmt det bort og har tatt på meg annet arbeid denne helga! Det skulle han ikke sagt. Så begynte 'han å beklage at han hadde **glemt** å skrive opp at han skulle til meg hvor jeg svarte:- Da behøver du ikke komme i det hele tatt, for nå står snekkerne i kø og de er ikke noe vanskelig å få tak i nå i disse tider.

Det likte han ikke og det endte med at han på tro og ære lovet komme mandag, vi tok hverandre i hendene på det. For dyra kimser en ikke med!

Mandag ble kattergården ferdig, riktig flott. Det fikk han ros for, men **Barten** var fortsatt sur, for nå kom det snø og da var det ikke noe vits i å være ute.

Men det synes **Fido!** Bare en kort stund, selvfølgelig. Her er **Barten**

Endelig! Kattegården ferdig. Her er Snøhvit og Nalle inni, Fido undersøker utvendig og snuser på alle de fremmede luktene hm..hm.. I vinduet står Tarzan og følger med. Nå har snøen gått og det er mange varmegrader i skrivende stund den 10.11 2008

Ubudne gjester på hytta.

En familie fra Nedre Eiker hadde vært på hytta i Hemsedal da de pakket sammen for å dra hjem. Sengeklærne med ulltepper hang de oppunder taket og det samme med de to spekeskinkene.

Der hang de trygt og godt mente de. Det var ikke fritt for mus siden hytta lå nesten på fjellet.

Så fant de ut at de ville ta en tur på hytta igjen og gledet seg svært til den deilige spekeskinka.

Da de åpnet døra hang en røyskatt og husket fram og tilbake oppunder taket, den holdt seg fast i det ene skinkebeinet. Den andre skinka var det også bare knoken igjen av. Og røyskatten hadde kost seg mer:, - innimellom skinkebitene hadde den til dessert tatt ullteppene, så de var det bare frynser igjen av.

Nå har familien sikret hytta. for den slags inntrengere.

Burreposten sponses av Galleri Pus, Bruvn. 5, 3055 Krokstadelva.

Kunstsalg og utstilling. Sanger og taler skrives og sendes over hele landet. Tlf. 98433689 – 47240023

*Internett adresse: www.haandtverk.no/Galleripus
www.haandtverk.no/Burreposten*

Tekst og bilder Karin Woll, Bruvn, 5, 3055 Krokstadelva
Konto. for gave til pusene: 0540 8017809

*Snart daler snøen stille ned og vi ønsker bare fred!
Vi takker for året som var og ønsker kun et svar:
Fred på jord for hver liten og stor!*

Abbas, Barten, Burre, Clio, Droni, Fido Gråpus, Gullet, Lille, Mia, Mimmi, Missi, Musse, Nøste, Nålle, Pippi, Prins, Prinsessen, Rulle, Shans, Sheiken, Smurf, Snøhvit, Snøsokk, Sussi, Svarten, Svarteper Sølvpilen og Tarzan + Arrto

**Ønsker dere alle en Gledelig jul og
Et godt nytt år!
med takk for alt i det gamle!**

Beste hilsen også fra matmor Karin